

forudſættes at have de fornødne mediciniſke Kundſkaber til at kunne give et ſaadant aldeles poſitivt Vidneſbyrd, ſom gaar ud paa, at den Paagjældende netop har ſaadanne Kundſkaber. For at kunne give et ſaadant Vidneſbyrd, maatte Amtmanden ſelv have ſaadanne Kundſkaber, og dem har han ikke, medmindre han ganſke leilighedsvis ſkulde have lagt ſig efter mediciniſke Studier, hvilket ikke kan forudſættes. Jeg tror derfor, at denne Opfattelse turde være noget for ſtringent, at man dog viſtnok ikke kan komme videre, end at der ſkal være en anbefaling fra Jyſtus og Amtmanden, en Indſtilling fra Samme om, at en ſaadan Bevilling gives, begrundet paa de foreliggende Omſtændigheder, og det var det, det glædede mig at høre, at den høitærede Juſtitsminiſter, ſaasnart Ordene kunne forſtaas paa denne Maade, ogſaa vil være tilfreds med en anbefaling, ſaa at der ikke kunde være Noget til Hinder for at benytte Forordningen i en videre Udſtrækning, end det vides i lang Tid at være ſket. Den høitærede Miniſter bemærkede dernæſt, at efter hans Opfattelse var der nu ikke mere en ſaadan Trang ſom paa Forordningens Tid, til at hjælpe ſig med uexaminerede Læger, af den Grund, at der nu fandtes langt flere examinerede Læger end paa den Tid, at Landet nu var ganſke godt forſynet med examinerede Læger, ſaa at der nu ingen Banſelighed var for at ſaae Udgang til dem, og at man derfor ikke behøvede diſſe uexaminerede Folk. Saaledes forſtod jeg den høitærede Juſtitsminiſters Ytringer, og jeg tror ikke at have miſforſtaaet dem. Dertil vil jeg ſvare, at efter min Opfattelse, og jeg kan ſige efter den Erfaring, jeg tror at have gjort i de Kredſe, med hvilke jeg er kommen i Berøring — det ſkulde undre mig, om ikke andre ærede Medlemmer havde en lignende Erfaring fra de Kredſe, med hvilke de ere komne i Berøring — beror Trangen til at ſøge diſſe uexaminerede Perſoner ikke derpaa, at der ikke er Læger nok ved Haanden, til hvilke man kan henvende ſig, men derpaa, at Lægernes Hjælp har viſt ſig ikke at være tilſtrækkelig til at kunne bringe den paagjældende Syge Helbredſe; det er Sagen. Man kommer derved ind paa det Spørgſmaal, ſom ved en tidligere Leilighed er diskutert ret omfattende her i Salen, om det forholder ſig ſaaledes, at der gives uexaminerede Perſoner, ſom ere iſtand til at helbrede Syge, ſom ingen Helbredſe have kunnet opnaa hos de examinerede Læger. Det er Spørgſmaalet, og det vilde jeg meget have ønsket, at den ærede Juſtitsminiſter havde taget Anledning til at underſøge, og jeg vilde ønske, at han frem-

deles vilde gribe Anledningen til at underſøge, om det forholder ſig ſaaledes eller ikke. Man har en Anekdote, jeg tør ikke indetſaa for dens Sandhed, men det fortæltes, at den er Sandhed, nemlig at der var en beſkjendt mediciniſt Profeſſor ved et af Hoſpitalerne her, der havde et daarligt Ben, han ikke kunde ſaae lægt, og han blev tilſidſt nødt til ſelv at henvende ſig til en ſaakaldt „Klog Kone“, ſom ſaa ogſaa lægte Benet. Saameget er viſt, at jeg i de Kredſe, jeg er kommen i Berøring med, har ſet — og der er andre Mænd, ſom have ſet det Samme, — at ſaadanne uexaminerede Perſoner virkelig have bragt Hjælp, hvor de examinerede ingen Hjælp kunde bringe og havde opgivet det. Men det er dette, ſom jeg gjentagne Gange har betonet, at jeg tror, det vilde være overordentlig uſikkert, om man ſil paalidelig underſøgt og konſtateret, hvorledes dette forholder ſig. Med Henſyn til ſelve Forſtaaelsen af Forordningen af 1794 har jeg tidligere tilladt mig at udtale mig i denne Sal, navnlig derhen, at jeg tror, her er et af de Tilfælde, hvor Domſtolene ere komne ind paa en rigorøſere Fortolkning af Lovens Bud; end der virkelig har været ment med diſſe; thi Begyndelsen af Loven gaar jo ligefrem ud fra at forudſætte, at ved at henvende ſig til ſaadanne uexaminerede Perſoner ere de Vedkommende, ſom have ſøgt dem, bragte i Ulykke eller ere blevne ſkadede, men Forordningen har aabenbart ikke haft ſaadanne Tilfælde for Øie, hvor det er konſtateret, at en Hjælp ligefrem er bragt, og den Slags Tilfælde, hvor det er konſtateret, at en Hjælp ligefrem er bragt, ſynes ikke at have været ſaa fjelden i de Sager, der have været under Paafjendelse ved Domſtolene, og hvorunder de paagjældende uexaminerede Perſoner ikke deſtomindre ere blevne anſete for ſtraffkyldige.

Ordføreren (M. J. Larsen): Jeg har, ſom jeg ſtrax tillod mig at yttre, ikke ventet og kunde jo efter det foreliggende heller ikke vente, at den høitærede Miniſter ſkulde viſe Smødefommen overfor vor Indſtilling. Det vil derfor være ørtesløft at forlænge denne Forhandling med en Diſput om, hvorvidt der er Trang til en anden Ordning af vor Lægeveſen, eller hvorledes den meget omtalte Forordning af 1794 ſkal forſtaas. Alt dette er det overflødigt at drøfte her. Indſtillingen har efter den høitærede Miniſters Stilling til Sagen kun en ſymboliſt Betydning; naar Thinget vedtager vor Indſtilling, betyder det kun, at Thinget ſom hidtil vedkjender ſig den Opfattelse, at den nuværende Ordning hos os af Lægeveſenet ikke er fyldeſtgjørende.